

Schapelle Corby en Kathryn Bonella

Bali bajes

Vertaald door Bonella van Beusekom

ARENA

Oorspronkelijke titel: *No More Tomorrows*
© Oorspronkelijke uitgave: Mercedes Corby & Kathryn Bonella, 2006
© Nederlandse uitgave: Arena Amsterdam, 2009
© Vertaling uit het Engels: Bonella van Beusekom
Omslagontwerp: D P S, Amsterdam
Foto voorzijde omslag: Fairfax Photos
Foto's achterzijde omslag: Newspix / A F P
Fotokatern: Newspix / A F P (p. 13 onder / p. 14)
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam
ISBN 978-90-8990-045-6
NUR 302

Ik draag dit boek op aan alle mensen wier leven in
een nachtmerrie is veranderd.
Er is licht aan het eind van de tunnel... je moet er alleen
op wachten... En hij is verdraaid lang.

Inhoud

1 Als ik vandaag maar overleef	9
2 Kleine S	19
3 Reizen	33
4 Vast op Bali	45
5 Wachten tot het maandag is	58
6 De 'beroemde' gevangene	65
7 Zwarte dagen in Polda	76
8 Bewijs!	83
9 Hotel Kerobokan	97
10 Vijf is te veel	110
11 Chaos in de rechtszaal	130
12 Ron en Robin – het dynamische duo	148
13 Nog meer verbijstering in de rechtszaal	159
14 Mediagekte	178
15 Mijn geloof op de proef gesteld	199
16 Het vonnis	218
17 Twintig jaar in de hel	232
18 De Negen van Bali checken in	259
19 Geen licht aan de horizon	280
20 Geef de suiker door	295
21 Mijn ziel wordt me ontnomen	309
 Nawoord	 315
Verantwoording	317
Informatie over de auteur	320

Als ik vandaag maar overleef

Het is verbazingwekkend wat de menselijke geest kan verdragen en waaraan hij zich weet aan te passen. Als iemand me vier jaar geleden had verteld dat ik naast ratten, wilde katten en vijftien vrouwen zou slapen, in een kleine stinkende hete cel die gedeeltelijk is overstroomd door menselijke uitwerpselen als het uit gaten in de grond bestaande Balinese toiletblok is overstroomd – wat vrij vaak het geval is – had ik gezegd dat ik dat nooit zou overleven.

Als iemand me had verteld dat ik de komende twintig jaar tot dat leven zou zijn veroordeeld, had ik erom gelachen omdat het zo bespottelijk was.

Toch zit ik hier nu, in een vieze gevangenis, en ik ben veroordeeld tot twintig jaar. Het leven is niet gemakkelijk – het is ontzettend zwaar. Het vraagt veel energie om niet in een groot zwart gat van wanhoop te vallen en het is al een paar keer gebeurd, als ik dagen loop te tobben, dat ik niet uit bed kan komen, de hele dag moet huilen en erover denk mezelf dood te hongeren om eraan te ontsnappen.

Maar ik weiger mijn geest door deze plek te laten breken. Ik gebruik al mijn energie en wilskracht om mezelf weer tot de orde te roepen. Ik dwing mezelf ertoe negatieve gedachten door positieve te vervangen. Geestelijk gezond blijven vraagt echt enorm veel energie, maar ik moet wel, uit respect voor de mensen die van me houden.

Toen ik op 8 oktober 2004 met mijn broer James en twee vrienden naar Bali vloog, dacht ik dat mijn grootste probleem was welke sarong ik bij welke bikini moest dragen. Ik was zo blij en opgewonden om op vakantie te gaan – twee weken surfen en de dertigste ver-

jaardag van mijn zus vieren – vooral omdat ik een tijd voor mijn zieke vader had gezorgd en eraan toe was om wat lol te maken. Bovendien had ik mijn zus Mercedes en haar twee kinderen al bijna drie maanden niet gezien en ik miste hen echt.

Toen ik die vrijdagmiddag dus uit het vliegtuig stapte, me verheugend op een biertje bij het zwembad en de knuffels van mijn neefje en nichtje, verwachtte ik totaal niet dat mijn leven zo'n dramatische wending zou nemen.

Elke dag word ik nu in de gevangenis wakker met dezelfde ongehooflijk zware pijn in mijn borst. Die is altijd hetzelfde: de realiteit van waar ik ben. Soms word ik wakker uit een aangename droom en denk ik dat ik ergens anders ben. De stank, de hitte, de muskietten, de ratten en het lawaai vertellen me echter maar al te snel waar ik me bevind, dat deze weerzinwekkende gevangenis mijn wereld is... voorlopig tenminste.

Ik weet dat het jaren kan duren voor ik weer vrij zal zijn. Dat is het enorm zware gewicht dat ik op mijn borst voel drukken. Hoe moet ik nog blijven leven in een gevangenis vol moordenaars, pedofielen en terroristen die allemaal mijn naam kennen? Zelfs de bommengooier van Bali, Amrozi, de lachende terrorist, kende hem. De rillingen liepen me over de rug toen hij een keer langs me heen liep terwijl ik mijn post ophaalde en met opzet mijn schouder probeerde aan te raken. Ik had hem niet herkend, tot hij me in de ogen keek, zijn lachje lachte en 'Corrrrrby...' zei.

Elke dag moet ik langs de gevangenismoskee, waar de moslims me uitschelden en me uitlachen en met hun huiveringwekkende stemmen zeggen: 'Ha, ha, Corby, jij hebt twintig jaar... jij gaat hier dood.' Ze zeggen het telkens weer en lachen als kwaadaardige clowns. Het vraagt al mijn zelfbeheersing om er niet op te reageren en soms ben ik zo moe dat ik me niet kan inhouden en terugschreeuw. Ik vind het vreselijk als ik dat doe, omdat ik weet dat ze juist op zo'n reactie uit zijn.

De dagen dat ik mijn schoenen uitschopte, op de bank ging liggen en de televisie aanzette om naar mijn favoriete soap te kijken, liggen ver achter me. Er zijn hier geen stoelen of tafels en alleen een heel dun campingmatrasje om op te slapen, als je geluk hebt. Sommige meisjes moeten het doen met een sarong op de betonnen vloer, net als ik in de eerste weken nadat ik was gearresteerd en de

bewakers mijn zus weigerden toe te staan me een matras te geven.

Er is duidelijk sprake van vrouwendiscriminatie. Als de mannen het zich kunnen veroorloven om de bewakers wat contant geld toe te schuiven, mogen ze zo'n beetje alles in hun cel hebben. Sommige mannen hebben kleurentelevisies, mixers, stofzuigers en echte bedden en matrassen. Ze kunnen ook gaan tennissen, in een provisorische sportschool trainen, hun cel in relatieve vrijheid in en uit gaan.

Wij vrouwen leven als gekooide dieren, vijftien uur per dag opgesloten in onze kleine cel. We hebben niet eens de simpele luxe van duisternis om in te slapen omdat de felle tl-buizen de hele nacht aanblijven. Het is zo heet en krap dat ik elke nacht wakker word met zweterige ledematen op me; ik word gebeten door grote, rode mieren, die eerst bultjes op mijn buik achterlaten en later littekens. We hebben meestal minstens één rat in onze cel, die langs onze slapende lichamen strijkt en zelfs langs onze hoofden. Het is altijd ontzettend heet en vochtig, en de klamme tropische lucht is een ideale broedplaats voor bacteriën. Geen wonder dat we constant ziek zijn.

Deze plek heeft zijn tol al geëist van mijn lichaam. Iedereen hier heeft aids en hepatitis, ik weet niet welke ziekten ik misschien allemaal heb opgelopen, maar ik heb niets gedaan om me daaraan bloot te stellen. Ik had de eerste twee jaar diarree en moet nog steeds vaak overgeven; ik heb regelmatig ernstige oog- en oorontstekingen en mijn haar is vroegtijdig grijs geworden. Het is nu ook korter. Ik heb het een tijdje geleden op ongeveer tweeënhalve centimeter lengte afgeknipt, een drastische stap omdat ik altijd lang haar tot op mijn middel heb gehad en dat erg mooi vond. Maar doordat ik het met het smerige gevangeniswater moest wassen, droeg dat bij aan mijn continue, pijnlijke oorinfecties.

Ik heb geen passpiegel, dus ik heb niet gezien of ik putjes of cellulitis op de achterkant van mijn benen heb, maar het is me opgefallen dat de meeste jonge meisjes hier dat wel hebben. Ik neem aan dat dat komt door een gebrekkige bloedsomloop, omdat we niet rond mogen lopen en de hele dag zitten en nauwelijks bewegen.

Ondanks het feit dat ik in dit miserabele hok woon, ben ik nog steeds trots op mijn uiterlijk. Het is altijd belangrijk voor me geweest om er op mijn best, of in elk geval redelijk uit te zien; ik vind het vreselijk om er shit uit te zien, zelfs al voel ik me het grootste deel van de tijd wel zo. Ik epileer mijn wenkbrauwen nog steeds, ik

doe conditioner in mijn haar en verf het zodra de grijze uitgroei zichtbaar wordt. 's Ochtends doe ik meestal Natural Glow gezichtspoeder en waterproof mascara op – met het oog op alle tranen – en mijn kerskleurige lipgloss werk ik constant bij. Ik zorg er altijd voor dat mijn kleren schoon zijn en geniet er nog steeds van om nieuwe spullen te dragen, hoewel ik me er een beetje zorgen om maak dat ik mijn gevoel voor mode kwijtraak. Toen ik mijn haar net had afgeknipt, gebruikte ik hoeden en sjaaltjes om te voorkomen dat fotografen stiekem kiekjes van mijn korte haar maakten. Soms draag ik sieraden of doe ik een beetje Gucci-parfum op om mezelf op te beuren.

Mijn best doen voor mijn uiterlijk geeft me ook wat waardigheid op een plek waar je daar echt voor moet knokken. Net als je denkt dat je elke mogelijke vernedering hebt doorstaan, gebeurt er wel weer iets, iets wat zo walgelijk is dat je het nooit zult vergeten. Er is een meisje in mijn cel dat de uitdrukking 'schijn bedriegt' echt eer aan doet. Ze is heel knap en maakt veel werk van haar haar en haar make-up, maar ze is een enorme, walgelijke smeerpoeze. Op een ochtend maakte ik gebruik van de badkamer nadat zij, zoals gebruikelijk, twee uur had staan douchen en zag ik een van de weerzinwekkendste dingen die ik ooit had gezien. Haar bloederige maandverband lag op mijn tandenborstel, die in een beker op een richel stond.

Ik stond een paar seconden te kokhalzen en dacht aan de keren dat ik mijn tanden had gepoetst zonder dat ik wist dat ze dat deed. Daarna ging ik naar buiten om haar de waarheid te zeggen.

'Hé, jij daar! Kun je dat even van mijn tandenborstel afhalen?'

'O, sorry, was ik vergeten,' jammerde ze.

'Nou, bedankt dat je het vandaag was vergeten, want nu weet ik tenminste dat ik een nieuwe tandenborstel nodig heb. Heb je dat gisteren en eergisteren ook gedaan? Je bent een viespeuk. Haal het eraf.' Mijn moeder heeft daarna een tandenborstel met een beschermkapje voor me gekocht.

Ik heb hier gruwelijke dingen gezien, die ongelooflijk stuitend zijn: gevangenen die tot moes geslagen worden, net zo lang in hun gezicht gehengst tot er alleen nog maar bloed en botten te zien zijn, meisjes die elkaar aanvallen met kapotgeslagen flessen, een vrouw die een miskraam kreeg in mijn cel en mensen die zelfmoord pro-

beren te plegen. Ik heb gevangenen seks met elkaar zien hebben en vrouwelijke bewakers hartstochtelijk vrouwelijke gevangenen zien zoenen.

Ik heb een cel gedeeld met twee heroïneverslaafden die geregeld naast mij een shot namen. Het ene meisje knielde vaak naast me om zichzelf te spuiten als ik groenten aan het snijden was om op mijn kleine gasstelletje te koken. Ze deed er vijf minuten over om bloed in en uit de spuit te zuigen zodat de shot harder aankwam, terwijl ik me op mijn groentecurry concentreerde. Maar het was nog erger dan het leek. Een van de meisjes vertelde me later dat dit meisje mijn lepel vaak gebruikte om de heroïne te mengen, en er ongetwijfeld ook bloed op knoeide, hem even afveegde en dan weer bij mijn spullen stopte. Ik had hem heel wat keren gebruikt zonder dat ik dat wist. Toen we daarachter kwamen, regelde Merc snel een arts die me injecties tegen hepatitis gaf.

Ik ben getuige geweest van diverse zelfmoordpogingen; het zijn meestal vrouwen die een fles bleekwater leegdrinken en daarna vierentwintig uur liggen te schuimbekken en te stuiptrekken. Iemand dwingt ze dan altijd om kokosmelk te drinken, en sinds ik hier ben is er nog geen enkele vrouw doodgegaan. Wel mannen. 's Ochtends vroeg vond ik een keer een vent die aan de dakspanten in de hal hing met een strop om zijn nek. Het was een jongen met wie ik vaak praatte. Hij zag er vredig uit, alsof hij sliep. Ik voelde me eigenaardig kalm.

Hoewel ik geen totaal beschermd leventje heb geleid, had niets me ooit op dit nieuwe leven kunnen voorbereiden. Ik weet nooit wat het volgende is wat me te wachten staan, maar ik weet dat ik nog veel meer lugubere, weezinwekkende dingen te zien zal krijgen, dingen die ik me niet eens kan voorstellen. Dat is mijn realiteit, dat is gewoon de wereld waarin ik nu leef.

Het is onmogelijk om niet betrokken te raken bij deze kleine wereld, omdat ik er ongelooflijk genoeg deel van uitmaak. Ik wil hier niet zijn, maar ik heb geen keus, ik moet me aanpassen. Hoewel ik steeds vaker vlucht in een soort verdoving, alleen en eenzaam, heb ik nog steeds menselijk contact nodig, moet ik gewoon met mensen praten en omgaan, omdat ik mezelf niet helemaal kan afsluiten. Dan zou ik gek worden. Het leven gaat door, waar je ook bent.

Ik help andere gevangenen waar ik maar kan en praat met hen over hun misdrijf en hun straf, en dat bepaalt, zoals niemand zal verbazen, een groot deel van de gesprekken in de gevangenis. Er is niets anders om over te praten; we hebben hier nou niet bepaald een echt leven. Ik heb met een paar mensen vriendschap gesloten, maar het verschilt heel erg van mijn oude leven toen vrienden ook vrienden bleven. Hier zijn mensen een tijdje je vriend, tot ze hun ware aard laten zien en me er weer eens met mijn neus bovenop drukken waar ik ben en met wie ik samenleef. Het is al heel vaak gebeurd dat ze me pijn hebben gedaan, me hebben laten zitten, tegen me hebben gelogen. Ik vertrouw niemand helemaal, ik kan me nooit volkomen ontspannen en moet altijd op mijn hoede blijven. Ik leef constant op de toppen van mijn zenuwen. Ik ben verzeild geraakt in een aantal lelijke ruzies, maar nooit ernstig gewond geraakt.

Mijn hart doet bijna continu pijn. Vanbinnen ben ik zwart en kwaadaardig, maar ik pak de momenten van vreugde waar ik maar kan om mezelf op te beuren. Als ik lekker kan lachen of met een familielid of een vriend praat die op bezoek komt, vergeet ik alles en zelfs bijna waar ik ben. Ik heb altijd veel gevoel voor humor gehad en kon altijd om ondeugende dingen lachen. Dat is nog steeds zo.

Ik was een tijdje bevriend met een ander Australisch meisje, Renae Lawrence, die op het vliegveld van Denpasar is betrapt met heroïne die ze op haar dijbenen had gebonden. Samen opgesloten in deze hel, traptten we soms wat lol. In haar eerste maanden hier maakte ze me vaak aan het lachen met haar theatrale reacties op nieuwe afschuwelijke dingen die ze zag, waar ik inmiddels immuun voor was geworden. We delen een bepaald soort zwarte humor en kunnen er wel de lol van inzien als iemand uitglijdt over een bananenschil. We maakten er altijd grapjes over dat we als we oud geworden waren met de rolstoel naar de gevangenskantine zouden gaan – achteraf beschouwd misschien niet zo lolliig.

Op een ochtend werd ik wakker en ontdekte ik dat een rat een nestje had gekregen in mijn schoenen, de mooie die mijn moeder voor me had gekocht om voor de rechtbank te dragen. Het waren vijf kleine ratjes en hun oogjes zaten nog dicht. Walgelijk. Maar ik rende naar Renae's cel en riep opgewonden: 'Hé, Renae, kom eens kijken. Ik heb iets voor je.' We holden naar mijn cel en Renae maak-

te rechtsomkeert toen ze ze zag. Ze moest het hele stuk terug koken halzen.

Ik moet ook lachen om alle Schapelle-grapjes die er na mijn arrestatie en tijdens het proces rondgingen. Ik denk dat ik de meeste ervan wel heb gehoord, want Mercedes downloadde de meest recente altijd en brengt ze mee, zodat ik ze kan lezen. Mijn favoriete waren de ‘*The schapadlock – guaranteed for twenty years*’, de parfumadvertentie ‘*Conviction... for the girl who’s lost her appeal*’, en het bordje op mijn schoonheidssalon: ‘*Back in 20!*’

Het lijkt misschien vreemd dat ik om die grapjes moest lachen, maar ik moet proberen de lol van dit alles zien, anders word ik gek. Ik kan er nog steeds niet bij: twintig jaar. Ik geloof het niet, kan het ook niet geloven. Het idee om de volgende twintig jaar opgesloten te zitten in een kleine cel is onvoorstelbaar – nooit trouwen, nooit kinderen krijgen. Wat moet ik me bij twintig jaar voorstellen? Dat is bijna zo lang als ik tot nu toe heb geleefd.

Misschien is het aller-, allerergste van dit alles wel dat ik onschuldig ben. Ik heb het niet gedaan. Ik moet dit allemaal ondergaan in de wetenschap dat ik het niet eens verdien om hier een nacht, een uur een minuut te zitten – laat staan twintig jaar. Ik word gestraft voor iets wat iemand anders heeft misdaan.

Ze hebben een drugskoerier van me gemaakt. Ik heb alle geruchten en theorieën gehoord. Ik weet dat veel mensen denken dat ik een doorzichtige plastic zak met marihuana in de vorm van een kussen in mijn bodyboardtas heb gedaan. Eén ding: ik heb die niet verstoppt. Ik deed de tas niet op slot, maar zette er wel duidelijk mijn naam, adres en telefoonnummer op. Daarna checkte ik hem in en stapte ik in het vliegtuig; het was een vlucht die via twee grote Australische luchthavens ging... Het was niet voldoende voor me om één luchthaven te riskeren, met een directe vlucht van Brisbane naar Denpasar, maar ik koos er twee: Brisbane en Sydney, met al hun veiligheidscontroles. Daarna zei ik braaf dat de bodyboardtas van mij was, toen een Indonesische douanebeambte vroeg of hij hem mocht doorzoeken. Ik weet niets over internationale drugs-smokkel maar ik denk dat criminelen wel gek mochten zijn om het zo aan te pakken.

Ik was op Bali voor een vakantie en om mijn zus Mercedes, haar man Wayan en hun twee kleine kinderen te zien. Ze woonden in

Australië maar waren al bijna drie maanden op Bali om de kinderen te laten kennismaken met de cultuur van hun vader voor ze in Australië naar school moesten. Sinds mijn veroordeling zijn ze afgeschilderd als drugsdealers. Ze hadden zogenaamd een surfshop, waar ze drugs verkochten. Het was belachelijk. Ze bezaten geen surfshop en ze hadden al helemaal niets met drugs te maken. Zelfs de Balinese politie heeft niet de moeite genomen hen ooit te onderwerpen.

Het was een situatie waarin alle modder waarmee werd gegooid alleen maar meer modder leek aan te trekken, en meer insinuaties, en meer geruchten, tot mensen ineens dachten dat het allemaal wel waar moest zijn. Ik dacht altijd dat onschuld voor zich spreekt, dat mensen als ze me gewoon aankeken in mijn hart zouden kunnen kijken en beseffen dat ik onschuldig ben. Maar ik heb de laatste vier jaar een hoop over mensen geleerd. Ik weet inmiddels dat ik voor veel mensen schuldig ben tot ik het tegendeel heb bewezen. En ik ben erachter gekomen dat het in een vreemd land, voor een vreemde rechtbank met vreemde advocaten en een vreemde taal niet gemakkelijk is om te proberen je onschuld te bewijzen.

Mijn ooit zo gelukkige leven is nu de hel op aarde. Maar het zou binnenkort zelfs nog erger kunnen worden. Ik leef elke dag met de angst dat ik in het holst van de nacht uit mijn cel gehaald kan worden om naar een andere gevangenis in een afgelegen gedeelte van Indonesië gebracht te worden. De bewakers doen dat soms, zonder waarschuwing, zonder de familie of het consulaat erover in te lichten. Merc zou op een dag op bezoek kunnen komen en ontdekken dat haar zusje weg is. Het jaagt ons allebei angst aan. Het is nauwelijks voorstelbaar, maar ik ben er bang voor dat ze me weghalen uit de Kerobokan-gevangenis.

Een paar bewakers scheppen er genoeg in me ermee te dreigen dat ik overgeplaatst zal worden en nemen het op in hun continue repertoire van geestelijke mishandeling. Ze zeggen vaak: 'Witte aap, vannacht verhuizen we je.'

Het jaagt me angst aan dat met het verstrijken van de tijd mijn echte wereld buiten deze muren vervaagt. Niet mijn familie, want zij zijn even weerbaar en sterk als altijd. Zij zijn mijn steun en toeverlaat en reddingsboei. Ze zeggen en doen wel eens dingen waarvan ik liever had gehad dat ze die niet deden, maar ik weet dat ze

me proberen te helpen en ik hou erg veel van ze.

Toen mijn broer James werd gearresteerd omdat hij ergens had ingebroken en marihuana had gestolen, denk ik dat veel mensen dachten: zie je nou wel, als hij betrokken is bij drugs, dan was zij het dus ook. Maar kan ik er wat aan doen wat mijn familie doet? Het was een stomme zet van James. Wat hij heeft gedaan keur ik af, maar ik hou wel van hem. En wat hij ook gedaan mag hebben sinds ik hier zit, ik weet zeker dat hij als zestienjarig jochie, toen hij in 2004 met mij op vakantie ging, die marihuana niet in mijn bodyboardtas heeft gestopt. Ik was de laatste die erin keek. Maar als er met modder wordt gegooid, blijft er altijd wel iets van hangen.

Een paar kletsverhalen kwamen met grote koppen in de kranten en zijn vaak als feit herhaald. Ik kan van hieruit erg weinig doen om mezelf tegen die leugens te verdedigen en ben afhankelijk van mijn familie om het voor me uit te vechten. Maar ik word er moe van om telkens maar weer te moeten herhalen dat ik onschuldig ben tegenover een wereld die niet wil luisteren.

Mijn mooie zus Mercedes is geweldig en ik ben dolgelukkig dat ik haar heb. Soms vraag ik me af of, als de situatie omgekeerd was, ik wel hetzelfde voor haar zou (kunnen) doen. Ik hoop het. Ze heeft haar eigen leven voor mij op het tweede plan gezet en komt bijna elke dag bij me met eten en alle andere dingen die ik nodig heb of graag wil.

Ze brengt me alles: van wc-papier, haarverf en chocola – erg nodig – tot niet-essentiële spullen als wimperkrultangen en een klein opblaaszwembadje. Ik wist altijd dat mijn familie van me hield, maar als er in dit alles iets positiefs is, dan is het dat ik nu zie hoeveel ze om me geven.

Afgezien van mijn familie begin ik mijn vroegere leven echter te vergeten, en dat is verdrietig en angstaanjagend. Hoewel Schapelle Corby volgens de media op allerlei plekken is gezien, mag ik de gevangenis niet uit om te surfen of discotheken te bezoeken. Mijn hele bestaan speelt zich af in dit morsige, kleine wereldje. De prachtige wereld buiten wordt steeds waziger.

Ik ben vergeten hoe het strand eruitziet, herinner me niet meer hoe het water aanvoelt als ik erin duik, hoe het is om te surfen, hoe mijn beste vrienden heten: ik herinner me niets meer, kan niets meer voelen. Ik heb foto's van de Gold Coast op mijn celmuur ge-

hangen en meestal voel ik niets als ik ernaar kijk: geen nostalgisch verlangen naar huis, niets. Ik ben helemaal verdoofd. Niet dat ik probeer dingen buiten te sluiten, het gebeurt gewoon. Misschien is het net als wanneer een kind een van zijn ouders verliest en begint te vergeten hoe zijn vader of moeder was, hoe hij of zij eruitzag, rook, voelde.

Het is angstaanjagend, maar ik denk dat het een overlevingsmechanisme in de hersenen is dat je dag in, dag uit op de been houdt, een tactiek om te zeggen: 'Oké, dit is een traumatische ervaring. Vergeet het leven dat je hiervoor leidde, je moet nu zien te overleven.'

Kleine S

Wees voorzichtig met waarnaar je verlangt. Net zoals veel naïeve kinderen wilde ik altijd beroemd worden. Ik stelde me een betoverend mooie, spannende wereld voor met prachtige jurken en feestjes, in de bloemetjes gezet worden en aanbeden en verwend als een prinses. Tja, degene die met het toverstokje zwaaide heeft het er slecht van afgebracht. Over de hele wereld bekendstaan als een beruchte drugsmokkelaarster was nou niet bepaald wat ik voor ogen had.

Er zitten geen positieve kanten aan mijn dubieuze roem en glammoureuze feestjes of mooie jurken komen er al helemaal niet bij kijken. De grootste verwennerij die ik hier heb gehad is als iemand over mijn rug wrijft als ik boven de hurk-wc buk en moet overgeven van de spanning of door een voedselvergiftiging of door beide.

Ik geef toe dat het me soms een kick geeft als ik een mooie foto van mezelf in een tijdschrift zie, maar ik kan nooit vergeten waarom die erin staat. Op de sexy 100-lijst van *For Him Magazine* of op de lijst met intrigerendste mensen van *Who* staan, is misschien een fractie van een seconde vleierend, maar ik heb er hier weinig aan. Als ik de klok terug kon zetten en een rustig leven als onbekend persoon leiden, dan zou ik dat sneller doen dan jij het woord 'body-boardtas' kunt uitspreken.

Ik werd op 10 juli 1977 geboren in een ziekenhuis in Brisbane en had mijn naam al voor ik had ingeademd. Mijn moeder had hem verzonnen. Ze hoorde de Franse vrouw in het bed naast haar 'Schapelle, schapelle' zeggen. Tussen de weeën door dacht mijn moeder: mmm, dat is een leuke naam. Ik maak er grapjes over met haar dat

de Franse vrouw waarschijnlijk zo iets zei als: ‘*Let’s christen the new baby in the chapel*’ [Laten we het babytje in de kapel dopen], maar dat het door haar accent klonk het als ‘Schapelle.’

Er zitten voor- en nadelen aan opgroeien met een naam die je moeder heeft verzonnen. Je bent de enige die zo heet en je wordt nooit verward met iemand anders als de leraar hem opnoemt. Maar je zit er wel mee opgescheept dat je hem bijna altijd moet herhalen.

‘Michelle?’

‘Nee, *Schapelle*.’

‘O... en hoe spel je dat?’

Dankzij mijn moeders creativiteit had ik een unieke naam. Maar ze herinnert zich dat ze toen ik in de eerste klas zat een belachelijk meningsverschil met mijn onderwijzeres had over de spelling ervan. Aan het begin van het jaar had mijn moeder ‘Schapelle’ op mijn nieuwe schoolboeken geschreven, maar de onderwijzeres ging er met Tipp-Ex overheen en maakte er ‘Schappelle’ van. Mijn moeder was er niet blij mee en een paar weken lang werd er een woordenstrijd gevoerd terwijl de boeken heen en weer gingen tussen thuis en school. Ten slotte gaf een van hen het op en het was vast mijn moeder niet, want zij is zo koppig als wat als het om haar kinderen gaat. Maar ze had natuurlijk ook het recht om dit gevecht te winnen.

Mijn naam is nu echter niet langer van mij alleen. Er is een jacht dat Schapelle heet, een renpaard en een paar mensen hebben zelfs hun pasgeboren kinderen Schapelle genoemd. Ook zijn er honden, katten, vogels en goudvissen die Schapelle heten! Ik weet het omdat mensen het me hebben geschreven. Het is een heel rare gewaarwording om brieven te krijgen van mensen die zeggen dat ze hun goudvis naar jou hebben vernoemd.

Ik denk dat ik mijn naam als ik uiteindelijk thuiskom niet langer twee keer hoeft te zeggen of hoeft te spellen als ik iemand voor het eerst ontmoet. Maar jammer genoeg is dat alleen omdat ze mijn naam al kennen voor ik hem uitspreek; ze kennen mijn gezicht, kennen me als de veroordeelde drugsmokkelaarster Schapelle Corby. Het is erg vernederend dat die karakterisering met mijn naam is verbonden.

Het is zeker niet het soort roem dat ik me als kind voorstelde, toen Mercedes, onze broer Michael en ik concerten op de oprit van

ons huis gaven. Dat was een van de hoogtepunten van mijn gelukkige jeugd. Merc en ik waren altijd aan het zingen en dansen rond het huis, en we waren dagen bezig met het choreograferen van nieuwe dansen en het componeren van liedjes. Als we klaar waren, leerden we Michael zijn pasjes en verkochten we voor twintig cent kaartjes aan al onze burens.

We konden nog maar net lopen of mijn moeder deed Merc en mij op balletles, waar we moderne dans, tapdansen, jazz en klassiek ballet kregen en waar we bijna tien jaar op zaten. Hoewel ik altijd een beetje verlegen ben geweest, had ik er nooit problemen mee om mijn balletpakjes aan te trekken en te dansen en uit volle borst te zingen.

Merc, Michael en ik waren en zijn nog steeds heel close, omdat we telkens maar een jaar schelen. Als het jongste kind van het eerste groepje kinderen van mijn moeder, leerde ik vroeg voor mezelf opkomen – wat me hier denk ik goed van pas komt, met al die bewakers en gevangenen die proberen je te commanderen en je gek te maken.

Ik kan me een nacht herinneren toen ik ongeveer acht was en Mercedes besloot een geintje met me uit te halen. We lagen in ons stapelbed toen ik op het raam hoorde tikken en Merc zei: ‘Schapelle, wie is daar buiten? Hoor je dat Schapelle, er is iemand...’ Ik was doodsbang tot ik me realiseerde dat zij met haar voet tegen het raam tikte. Boos sprong ik op haar bed, greep haar bij haar arm en kneep er zo hard in dat hij, volgens haar, doof werd. Ze moest erg lachen en zei: ‘Laat los, Schapelle... Ik zal het niet meer doen.’ En dat was ook zo.

Ik moest ook voor mezelf opkomen. Bijvoorbeeld als we ’s avonds de afwas deden en Merc en Michael altijd op een stoel stonden om af te wassen en af te drogen en ik op de vloer moest blijven staan om alles op te ruimen. Ik moest soms erg mijn best doen om ervoor te zorgen dat ze met me ruilden, omdat opruimen als het stomste werk werd beschouwd.

Hoewel ik nu over mijn leven schrijf, druist dat eigenlijk in tegen mijn karakter. Ik doe het om veel van de verkeerde informatie uit de weg te ruimen die over me is geschreven. Het was al moeilijk dat ze in mijn leven zijn gedoken, maar het is pijnlijk en vernederend dat er zo veel leugens over me zijn geschreven. Ik ben afgesneden van

de wereld en ontdek dingen alleen als iemand me erop attendeert, waarschijnlijk heb ik dus alle lelijke dingen niet eens gehoord. Een van de vernederendste leugens was het gerucht dat ik als prostituee in Japan zou hebben gewerkt en dat ik in de gevangenis zwanger zou zijn geraakt. Als je kiest voor een leven in de schijnwerpers, dan heb je er denk ik ook voor gekozen dat mensen zich tot op zekere hoogte met je leven bemoeien. Maar ik koos niet voor de schijnwerpers – ze kozen mij.

Eigenlijk ben ik erg gesteld op mijn privacy en heb ik het nooit zo prettig gevonden om over mezelf te praten, of om te praten om te praten. Een van de dingen die ik juist niet kan uitstaan is als je iemand ontmoet die praat en praat en praat en van geen ophouden weet! Dat irriteert me. Je toont misschien niet eens interesse en toch blijven ze tegen je aan kletsen. Ik geef er de voorkeur aan om te zeggen wat ik te zeggen heb en daarna mijn mond te houden.

Ik ben iemand die anderen observeert en heel vaak sta ik gewoon aan de kant te kijken; ik heb de neiging meer te observeren en te luisteren dan te praten. Ik kan uren in gedachten zijn verzonken terwijl ik de wereld om me heen zie doorgaan. In de rechtszaal deed ik dat vaak om in de broeierige hitte de uren door te komen terwijl de rechters of aanklagers eindeloos doorzeurden in het Indonesisch en de journalisten me omringden als jagers die loerden op hun prooi. Er waren altijd meer dan voldoende kleurrijke types om te observeren. Ik moest lachen toen ik hoorde dat een paar cameramannen dachten dat ik verkikkerd op hen was omdat ik kennelijk aldoor naar hen keek!

Maar ik wil niet de indruk wekken dat ik eenzellig ben. Ik vind het ook leuk om plezier te maken en om tijd door te brengen met mijn vrienden en mijn familie. Opgroeien in een huis met zes kinderen betekende sowieso dat ik niet vaak de kans kreeg om alleen te zijn.

Ik was vijf jaar het kleintje, tot Clinton werd geboren. Tegen die tijd waren mijn ouders gescheiden en was mijn moeder hertrouwd met Clintons vader Mick. Mijn vader, Michael, verliet ons toen ik ongeveer twee was, dus ik heb geen andere herinnering dan dat mijn vader bij de kolenmijnen midden in Queensland woonde en dat Merc, Michael en ik hem in de schoolvakanties bezochten. Ik miste mijn vader nooit en verlangde er nooit naar dat hij bij ons

zou wonen, omdat we het nou eenmaal gewend waren. En de scheiding tussen hem en mijn moeder was zo harmonieus verlopen dat hij kerst altijd bij ons vierde en vaak spontaan een paar dagen langskwam. Hij verscheen dan op een ochtend ineens bij het ontbijt, nadat hij de hele nacht had gereden. We waren altijd door het dolle heen als we hem zagen en hij vond het heerlijk om ons te verwennen.

Ik kan me herinneren dat ik toen ik ongeveer vier was en Merc en Michael al op school zaten, papa dan helemaal voor mezelf had. Ik hield van die dagen met alleen ons tweetjes. We waren de beste maatjes. Hij nam me mee naar Sea World aan de Gold Coast ten zuiden van Brisbane, en zodra we de entree hadden betaald trok ik hem mee naar het schommelschip. Ik was gek op het schommelschip. Hij zat dan twee keer een hele rit naast me, stapte vervolgens uit en stond daarna met de operateur te praten, toekijkend hoe ik bijna de hele dag heen en weer zwaaide.

Als we weggingen liep ik naar de kiosken om voor ons drieën een grote ronde regenboogkleurige lolly te kopen. We waren altijd weer thuis vlak voor Merc en Michael terugkwamen uit school.

In de weekenden nam papa ons allemaal mee naar Sea World. Dan zat ik het grootste deel van de dag weer in het schommelschip.

We hadden het altijd erg leuk bij papa thuis, omdat het een avontuur was om op de vloer van zijn kamer te kamperen in de barakken van de mijnwerkers. Er was een restaurant met een lopend buffet dat het beste van de stad was, en omdat papa als automonteur bij de mijn werkte konden we daar elke avond gratis eten. Aangezien ik een zoetekauw ben, vond ik het zalig dat ik twee toetjes mocht nemen, zelfs voor het ontbijt als ik daar zin in had.

Papa zorgde er meestal voor dat zijn vakanties samenvielen met die van ons, zodat we naar zijn eigen huis bij Sarina konden, op ongeveer drie uur rijden. Er hoort een privéstrand bij en Merc en Michael reden daar eindeloos rond in een strandbuggy die papa van oude auto-onderdelen voor ons had gemaakt. Ik had er geen behoefte aan om voorin te zitten, maar genoot liever van het ritje op de achterbank met mijn poppen en mijn handtas. Wij vieren gingen ook uren in de bush wandelen, aan de overkant van papa's land.

Hoewel papa honderden kilometers bij ons vandaan woonde,

was hij op de hoogte van alle kleine dingetjes. Als we in de problemen zaten, wist hij het. Zelfs een vlieg op onze muur had niet meer kunnen weten. Wanneer we hem vroegen: 'Papa, hoe weet je dat?' gaf hij altijd hetzelfde antwoord: 'Ik heb spionnen, overal spionnen!' Ik denk dat mama hem op de hoogte hield.

We stonden altijd centraal in papa's leven en hij liet ons er nooit aan twifelen dat hij erg veel van ons hield en dat we hem heel dierbaar waren. Het brak zijn hart om me hier te zien; ik zag het in zijn ogen, elke keer als hij op bezoek kwam. Ik kan niet accepteren dat hij nu is overleden, de pijn is ondraaglijk. Ik kreeg niet eens de kans om afscheid te nemen toen hij in januari 2008 overleed. Ik hield zo veel van mijn vader en ik denk dat ik altijd zijn kleintje ben gebleven, want na mij heeft hij geen kinderen meer gekregen.

Mama noemt me trouwens ook haar kleintje, ook al kreeg zij na mij nog drie kinderen. Haar vierde, Clinton, is altijd moeilijk geweest, en ging zoals uitgebreid is beschreven de gevangenis in en uit. Hij heeft een probleem: hij is kleptomaan. Mijn familie probeert nog steeds om voor Clinton te zorgen omdat we van hem houden en altijd hopen dat hij op een dag wijzer wordt en zijn leven zal beteren. Het leven zit raar in elkaar en ik denk dat wat mij is overkomen hem misschien de wil geeft om te veranderen. Hij heeft een baan en geniet ervan om zijn eigen geld te verdienen en zijn eigen dingen éérlijk te kopen. We zijn trots op hem en ik hou van hem.

James en Mele zijn nummer vijf en zes, van mama's derde partner, die we 'Big James' noemen. 'Little James' was altijd een braaf kind, heel rustig en gezeglijk. Hij heeft het zelfs tot *school captain* geschopt. Mele is het echte kleintje van het gezin en was mijn baby-pop, die ik aankleedde en vertroetelde, want ik was al twaalf toen zij werd geboren. We waren heel close en het doet pijn dat ik niet in de buurt ben geweest om haar te helpen volwassen te worden, haar vragen over het tienerleven te beantwoorden en er gewoon altijd te zijn als ze me nodig had.

Opgroeien met zo veel broers en zussen was erg leuk, en we deden veel samen, zoals fietsen of de meeste weekenden in de zomer kamperen op het strand, in onze kleine tentjes gepropt. Mijn moeder liet haar voorkeur nooit blijken: ze deelde haar liefde, haar tijd en haar genegenheid eerlijk met ons allemaal. En niemand van ons

noemde elkaar ooit halfbroer of -zus – we zijn allemaal hetzelfde. Het waren de media die, toen mijn verhaal volop in het nieuws kwam, onderscheid tussen ons begonnen te maken, de termen ‘halfbroer’ en ‘halfzus’ begonnen te gebruiken en erover praatten dat we drie verschillende vaders hadden.

De media schilderden het af alsof we ons moesten schamen, alsof we hopeloos tekort waren gekomen in onze jeugd, wat allesbehalve waar is. We waren niet rijk, maar er werd zeker van ons gehouden en we hoefden het nooit zonder liefde te stellen. We kregen bijna altijd waar we om vroegen, we moesten alleen wachten tot mama ervoor had gespaard. Ze had een aantal fabrieksbaantjes en ontzegde zich van alles om ons meer te kunnen geven. Als ik een paar schoenen van honderd dollar wilde, kocht mijn moeder ze voor me als ze er het geld voor had. Ze deed voor ons wat ze kon en gaf ons alles wat ze kon. Dat doet ze nog steeds. Andere kinderen bij ons in de buurt en op school zeiden dat we verwend waren.

En opgroeien met drie verschillende mannelijke figuren in huis had geen enkele negatieve invloed op me. Ik had maar één vader, en die zag ik vaak. Ik zat er niet mee om aan de andere twee te wennen en ik vond het ook helemaal niet vreemd. Ik ging gewoon met de stroom mee. Er was altijd veel liefde bij ons thuis en een heel sterk familiegevoel en je voelde je veilig.

En Merc was er ook altijd. Ik kan niet echt over mijn leven praten zonder in één adem mijn zus te noemen, omdat zij er zo’n bepalende rol in heeft gespeeld. Mijn hele leven heeft ze met heel veel liefde en toewijding voor me gezorgd. Ze is er altijd voor me geweest, heeft me gestimuleerd, me dingen geleerd en me beschermd. Ik dacht dat je daar een grote zus voor had, hoewel ik nooit had gedacht dat ik nog eens afhankelijk van haar zou zijn voor bijna alle basisbehoeften in mijn leven.

Als mijn moeder, toen wij nog kinderen waren, niet thuis was, nam Merc die rol over. Dan kookte zij, zij maakte onze broodtrommel voor school klaar en zij zorgde er over het algemeen voor dat het goed met ons ging. Ze was en is nog steeds mijn beste vriendin. Als ik ooit iemand nodig had om mee te praten, dan praatte ik met Merc, en dat doe ik nog steeds. We hebben altijd alles samen gedaan en alles gedeeld: we deelden een slaapkamer, kleren, vriendinnen en geheimen.

Toen we nog kinderen waren, zaten we uren in de achtertuin kettelingen van klavertjes te maken, of we plukten mama's mooiste bloemen, pletten ze en propden ze vervolgens in kleine flesjes om er parfum van te maken. De kaptafel van mijn moeder stond altijd vol flesjes met ons stinkende 'bloemenparfum'. We verkochten ze ook aan onze sportieve burens, voor twintig cent per flesje. Merc en ik fietsten samen, zaten samen op ballet, speelden samen met onze poppen, keken samen tv en hingen samen rond. We waren min of meer onafscheidelijk.

Mijn moeder kleepte ons in gelijke kleren, alsof we haar kleine blonde en bruine tweeling waren, maar onze karakters waren even verschillend als onze haarkleur. Ik hou er bijvoorbeeld van dat alles netjes en keurig opgeruimd is, terwijl Merc de slordigste persoon is die ik ken – hoewel mama er dicht bij in de buurt komt. Ik ergerde me zo aan Mercs slordigheid toen we een slaapkamer deelden dat ik een denkbeeldige lijn midden door de kamer trok en we de afspraak maakten dat zij haar rotzooi aan haar kant van de lijn moest houden. Als gevolg daarvan had onze kaptafel één kant die bijna leeg was, terwijl de andere kant wel een uitpuilende vuilnisbelt leek. Mijn onzichtbare lijn werd uiteindelijk dus heel erg zichtbaar. Gelukkig hadden we aparte kleerkasten, want geen enkele onzichtbare lijn had die chaos kunnen doorstaan. Op de vloer van haar kleerkast lag zo'n hoge stapel schoenen en kleren dat hij tot aan haar hangende kleren reikte – de paar die er hingen dan.

Ik moet echter toegeven dat Merc, ondanks al haar slordige stapels schoolpapieren en alle rotzooi die ze had verzameld en die verspreid lag aan haar kant van de kamer, altijd meteen kon vinden wat ze zocht. Terwijl ik een plek voor alles had en niets bewaarde, maar juist nooit kon vinden wat ik zocht; tja, meestal wist ik pas waarvoor ik iets wilde gebruiken als ik het al had weggegooid.

Ik was niet alleen een stuk netter, ik was ook veel gereserveerder. Het geeft me een ongemakkelijk gevoel om een gesprek te beginnen met mensen die ik niet ken – alhoewel ik daar de laatste tijd wel toe gedwongen word – en ik aarzel instinctief voor ik iemand vertrouw. Merc is daarentegen van nature extravert en houdt ervan om met iedereen te praten, van degene die naast haar staat in de rij bij de supermarkt tot een of andere hotemetoot. Ze ziet altijd het beste in mensen en heeft de neiging ze direct te vertrouwen. Het is een

prachtige eigenschap en een van de redenen waarom ze zo bijzonder is, maar het kan ook erg gevaarlijk zijn als je in de diepe ellende terechtkomt zoals hier, en er allerlei soorten mensen opduiken die je wel willen ‘helpen’. Haar open en vriendelijke karakter heeft de laatste jaren heel wat deuken opgelopen, omdat we allebei zijn bedrogen door mensen die we ons vertrouwen hadden geschonken.

Veel dingen die ik in mijn leven heb gedaan, zijn het gevolg geweest van meegaan in het kielzog van Merc. Ik kan gewoon gezellig zitten te pielen, de uren rustig dagdromend voorbij laten gaan door te tekenen of televisie te kijken. Van zo’n dag zou Merc gek worden. Zij weet hoe ze de tijd verstandig moet gebruiken en haalt het liefst het maximale uit elke dag. Ze is dynamisch, altijd in de weer, verzint dingen om te doen en stimuleert mij om daarin mee te gaan.

Ik moet hier benadrukken dat ik vaak met de stroom meega, maar nooit iets zou doen wat ik eigenlijk niet wil. Ik was er altijd goed in om mijn hakken in het zand te zetten en geen duimbreedte te wijken. Ik kan koppig zijn. Niemand zou me er bijvoorbeeld van kunnen hebben overtuigen om die marihuana in mijn bodyboardtas te stoppen.

Nadat Merc en ik stopten met ballet, gaf ze ons op voor taekwondo. Daarna, toen ik ongeveer vijftien was, ging ik met Merc en Michael naar de plaatselijke surfclub, waar ik mijn fatale liefde voor bodyboarden ontdekte.

Voor mij was bodyboarden het perfecte compromis, de spanning van over de golven zeilen zonder dat je bang hoeft te zijn een klap van een spitse surfplank te krijgen: zo bleef het uitdagend en leuk, maar was het niet te griezelig. Merc surfte echter met een surfplank en kende geen angst; vaak raakten haar voeten de plank niet eens – dan nam ze een golf die zo krachtig was dat ze omviel. Wij drieën deden ook een opleiding tot strandwacht en elk weekend trokken we onze uniformen aan om over de stranden te surveilleren. Ik heb nooit iemand gered, maar Michael, die een volledige baan als strandwacht bij de gemeente kreeg, heeft een man en zijn zoon van de verdrinking gered nadat ze door de stroming te ver de zee in waren getrokken.

Ik ben altijd gek geweest op sport en op school was ik buiten het klaslokaal veel succesvoller dan erin. Hoewel mijn werkstukken er altijd mooi uitzagen was ik niet bepaald iemand die negens en tie-

nen haalde. Maar op het sportveld regende het eerste prijzen. Tijdens mijn schooljaren kon ik sneller lopen dan de wind.

Bij mijn allereerste wedstrijd in de eerste klas ging ik vergeleken met de andere meisjes met zo veel lengtes voorsprong de finish over, dat ik met de jongens mee moest doen en daar ook won. De opgewonden sportleraar die graag wilde uittesten waar mijn grenzen lagen, liet me toen tegen meisjes van een jaar ouder lopen, en daarna tegen de jongens van dezelfde leeftijd. Ik bleef winnen. Ik liep pas tegen mijn grenzen aan toen ik op een haar na werd verslagen door een jongen die twee jaar ouder was dan ik. Mijn moeder stond langs de lijn te juichen en zegt dat ze in haar leven bijna nog nooit zo trots was geweest als die dag. Ik werd uitgenodigd om mee te doen aan de Little Athletics als ik wat ouder was, maar dat is er nooit van gekomen. Ik hield ook van *touch football* en was op de middelbare school elk jaar aanvoerder van mijn team.

Ik was rustig, gemakkelijk en meestal moest ik giechelen; het was zo erg dat mijn onderwijzers op de lagere school me ‘*giggling Gertie*’ doopten. Ik vond kleine dingetjes in het dagelijks leven grappig, hoewel het nu moeilijker wordt om die op te merken. Een van mijn juffen van de lagere school schreef me kort geleden en zei dat ik de leerling was van wie ze het minst had verwacht dat die ooit in de problemen zou komen.

Ik was braaf, maar ik was geen heilige. Op de middelbare school nam ik bijvoorbeeld wel eens een trekje van een sigaret en af en toe een biertje, hoewel mijn moeder er erg tegen was. En, zelfs al zullen sommige mensen dat veelzeggend vinden, net als veel tieners probeerde ik marihuana te roken. Het is moeilijk voor me om hierover te schrijven, rekening houdend met het feit dat marihuana mijn leven heeft geruïneerd en met de oordelen die mensen zullen vellen, maar ik vind dat ik er geen geheim van moet maken. Een beetje experimenteren als tiener maakt me nog niet schuldig aan het smokkelen van marihuana zo’n tien jaar later. Ik heb absoluut niets te verbergen en vanaf het begin van dit alles, in een interview met *60 Minutes*, slechts een paar weken nadat ik was gearresteerd, heb ik eerlijk toegegeven dat ik met marihuana had geëxperimenteerd.

Ik probeerde het voor het eerst toen ik rond de veertien was en met een groep vrienden van de surfclub een weekendje naar de Gold Coast was gegaan. We waren ongeveer met z’n achten en

iedereen wilde het proberen, dus we droegen allemaal zo'n vijf dollar bij. Die zaterdagmiddag liepen we naar het strand, zaten in een kring tussen de rotsen, tegen de wind, en probeerden de drugs via een coca-colablikje te roken. We praatten en lachten, probeerden het om de beurt en gaven het blikje, meestal met veel gehoest en geproest, door. Ik was heel nieuwsgierig, maar voelde me ook onhandig en verlegen omdat ik niet wist hoe het moest. Ik lette goed op terwijl het blikje werd rondgegeven, en toen ik aan de beurt was deed ik mijn mond over het blikje en inhaleerde. Het was moeilijker dan het eruitzag en ik kreeg een hoestaanval van de dikke rook. Ik probeerde het nog een paar keer en al gauw werden mijn hoestaanvallen gevolgd door onbedaarlijke lachbuien.

Toen iedereen een paar keer aan de beurt was geweest, stopten we ermee en liepen de heuvel op. We moesten nog steeds om bijna alles lachen. Die nacht heb ik heerlijk geslapen. We probeerden het de volgende dag nog een paar keer, maar ik leek niet zoveel te lachen als daarvoor. In plaats daarvan voelde ik me alleen lui en heel erg hongerig en ik belandde telkens weer bij de snackbar.

Het verveelde me en na dat weekend heb ik het pas op mijn achttiende weer geprobeerd. Ik nam misschien een of twee trekjes op een paar feestjes, maar ik leerde al gauw dat drugs niet goed voor me waren. Het had zo'n griezelige uitwerking op mijn geest. Ik kreeg zo'n paranoïde gevoel dat ik niet eens met mijn vriendinnen wilde praten en na afloop sloot ik mezelf op in mijn kamer: ik wilde de telefoon niet beantwoorden of aan de deur komen. Ik had dan een afschuwelijks afkeer van mezelf en keek op een deprimerende, verwrongen manier naar de wereld.

Sinds die tijd weet ik dat ik geen jointje kan roken, omdat de stoffen in mijn hersenen er niet tegen kunnen. Ik heb na mijn achttiende geen drugs meer aangeraakt en werd een nogal fervent tegenstander van hasj roken. Ik weigerde zelfs met mensen te praten die stoned waren omdat ze meestal zo van de wereld waren, met hun verdrietige, rode ogen.

Hoewel ik het leuk vond op school, besloot ik er op mijn zestiende af te gaan zodat ik mijn eigen geld kon verdienen. Nu zie ik dat dat een grote vergissing was; ik ben inmiddels het belang van een opleiding gaan inzien en ik zal mijn kinderen – want die zal ik op de een

of andere manier toch wel krijgen – op het hart binden hun school af te maken. Maar mijn moeder maakte er toen geen ruzie over, omdat ze dacht dat ik wel weer naar school zou gaan als ik had ontdekt dat werken ook niet alles was. Ze zei alleen: ‘Oké schat, wat wil je gaan doen?’ Ik wist op dat moment niet precies wat ik wilde, dus ik ging als caissière bij de plaatselijke supermarkt werken.

Niet lang daarna had ik een soort tieneridentiteitscrisis. De fleurige jurken en rokjes die ik normaal aanhad, droeg ik niet meer en ik begon veel zwart te dragen. Er was geen specifieke reden voor mijn radicale verandering van kledestijl en mijn houding en persoonlijkheid veranderden niet, maar mijn moeder was zo bezorgd dat ze me naar mijn vader stuurde, zodat ik bij hem kon wonen in het mijnstadje Middle Mount, waar hij werkte.

Jemig, dat was saai... zelfs voor mij en ik verveel me niet snel. In Middle Mount heb je alleen maar mijnen en daarbij vergeleken is zelfs wonen in een kartonnen doos nog interessant. Iedereen daar werkt in de mijnen. De hele stad is van de mijnen en ziet er een beetje uit als Legoland, omdat er maar drie typen huizen zijn. Je kunt ze alleen uit elkaar houden door de auto op de oprit of de kinderen die in de dorre voortuin spelen.

Alle jaren dat papa er had gewerkt, had hij in één kamer gewoond, in de barak voor de mannen. Maar nu zijn dochter bij hem introk, mocht hij een van de huizen huren; en toen hij uit drie identieke leegstaande huizen mocht kiezen, baseerde hij zijn keuze op de kinderen in de buurt. We verhuisden naar een huis waar een gezin tegenover woonde met een dochter van mijn leeftijd. Zij waren ook net van de beschaafde wereld naar Middle Mount verhuisd. Jay en ik konden prima met elkaar opschieten, en het was goed om iemand als vriendin te hebben die net als ik van buiten kwam, ook al kende ik een aantal plaatselijke tieners vaag door onze schoolvakanties, en ook al waren ze allemaal heel gastvrij.

Maar er was zo weinig te doen. Het is moeilijk om de leegte van die stad te beschrijven. Hij is zo klein dat je als je iets anders wilde kopen dan basisbenodigdheden er een dag voor moest uittrekken en vijfhonderd kilometer naar de dichtstbijzijnde stad Emerald moest rijden, die niet veel groter is. En als je om te ontsnappen aan de drukkende hitte wilde gaan zwemmen, moest je drie uur rijden naar de dichtstbijzijnde mangrove waar het wemelde van de krokodillen.

Ik hing rond met Jay, ging met haar wandelen, werkte een beetje in de tuin en keek naar de enige televisiezender die we konden ontvangen, maar ik verveelde me rot. Ik ging een paar keer met de bus terug naar Brisbane omdat ik thuis ook miste.

Ondanks alles vond ik het het grootste deel van de tijd prima in Middle Mount. Ik had daardoor de kans om tijd met mijn vader door te brengen, alleen wij met z'n tweeën. Soms reden we 's avonds de rechte weg de stad uit tot er niets anders was dan bush en wilde dieren om ons heen. Dan stopte hij de auto, deed de koplampen uit en zat ik op de motorkap terwijl we omhoogkeken naar de avondhemel. De sterren waren schitterend vanaf die plek: geen stadslichtjes, geen straatverlichting, niets om hun helderheid te verstoren.

Ik kon elke ster zien; de hele lucht was bezaaid met flonkerende diamanten. Ik mis die lucht. Ik koos altijd de helderste ster van de avond uit en dan dacht ik aan mijn opa, de vader van mijn vader, die gestorven was toen ik heel jong was. Ik heb altijd geloofd dat hij de helderste ster was die naar beneden scheen, en naar me keek. Ik herinner me dat ik moeilijk kon begrijpen waarom mijn opa dood moest gaan en weet nog dat mijn moeder ons kinderen als we allemaal overstuur waren soms mee naar buiten nam en naar die helderste ster wees en zei: 'Dat is opa.' Sommige nachten kan ik nu net een glimpje van de sterren opvangen door de tralies van het kleine raampje van mijn cel en dan zoek ik nog steeds naar de helderste ster, om te kijken of opa er is. Het is prettig voor me om te voelen dat hij er is en daardoor blijft zijn geest leven.

Ik hield van die nachten met alleen mijn vader. Als hij vrij had, maakten we ook tochtjes over de grote weg met de raampjes naar beneden en dan luisterden we naar zijn favoriete songs en zongen we mee. We reden naar andere steden en naar zijn huis aan het strand bij Sarina. Ik had mijn voorlopige rijbewijs inmiddels en soms stopte mijn vader en dan wisselden we even van plaats, maar het duurde nooit lang of ik vroeg hem of hij weer wilde rijden. Onze ritjes waren gewoon voor de lol en ik vond het echt heerlijk om met mijn vader op stap te zijn.

Op een dag kreeg ik onverwachts een telefoontje van Merc, ze vroeg of ik met haar en Michael op vakantie wilde naar Bali. Ze woonde toen in Japan op een werkvakantievizum en zou na haar vakantie

thuis terugkeren naar Japan. Bali was een tussenstop van Australië naar Tokio met Garuda Airlines. Ik was nog nooit in het buitenland geweest en Merc dacht dat het leuk voor me zou zijn, en een verzetje nu ik in Middle Mount zat. Ik greep de kans met beide handen aan, en had me nooit kunnen voorstellen dat dit kleine paradijselijke eiland slechts een paar jaar later mijn kinderwens op een verschrikkelijke manier zou laten uitkomen.